

становалъ най-злочестенъ... Лѣгвалъ ли сѣмъ да спиѣ, таткувата ти корона е разгонвала сънътъ отъ очитъ ми... изправвалъ ли сѣмъ се на молитва, — Богъ е бѣгалъ отъ мене...

Мария.

О!... (закрива лице съ ръцѣ).

Иванку.

Марио, Марио! да знаешъ колко ношти сѣмъ прекарвалъ безъ сънъ, колко горчиви сълзи сѣмъ проливалъ и — сѣ за тази корона... Азъ се мъчѣ, Марио, много се мъчѣ...

Мария (безъ да си отерие лицето подзема се).

Татко! татко!

Иванку.

Азъ трѣба да си постигна желанието, Марио, или да загинѣ. И ти, ако имашъ понѣ капка любовъ къмъ мене...

Мария (отерива лице, гледа на Иванка и чуни ръцѣ).

Ето зашто си дошелъ!... ето зашто ти е билъ ключътъ отъ тайнитъ врата!... ето зашто ми толкова прирѣчва да не казвамъ на татка...

Иванку.

Страшна е минутата, Марио, и всичката ми надѣжда на тебе е сега. Не ште ли помогнешъ ти на твоятъ Иванка?

Мария (отчаяно дига и селючва ръцѣ).

Охъ! това ли е била твоята сердечна любовъ къмъ мене? За туй ли сѣ били сладкитъ ти любовни думи? Татко, татко! какво направихъ азъ!... (удря се по главата).

Иванку (горчиво се усмихва).

Та лошево ли стори? Мене ме гонятъ, мене ме трѣсятъ изъ цѣло Търново, и, ако да не бѣше твоята любовъ, азъ сега щѣхъ да бѣдѣ въ ръцѣтъ на враговетъ си.